

Γιάννης Σεβαστίκογλου

04.05.2026

**Αυτές τις μέρες ανεβάζετε την παράσταση «Ulrike» στο Θέατρο Φούρνος.
Μιλήστε μας για αυτήν.**

Η παράσταση «Ulrike- γράμματα από τη νεκρή πτέρυγα», βασίζεται στις επιστολές που έγραψε η Ουλρίκε Μάινχοφ, κατά την περίοδο φυλάκισής της (1972-1976) κι ενώ βρισκόταν μεταξύ λευκού κελιού και απομόνωσης.

Τα έξι γράμματα που μεταφράσαμε, ο Σάββας Στρούμπος, η Φανή Βοβώνη κι εγώ, αποτυπώνουν τη συνθήκη ενός ανθρώπου που βιώνει την πλήρη αισθητηριακή απομόνωση του λευκού κελιού. Στα διαλείμματα του λευκού βασανιστηρίου, κρατείται σε απομόνωση. Στα γράμματά της, βλέπει κανείς την προσπάθεια ενός ανθρώπου να συνειδητοποιήσει τι βιώνει· περιγράφει πώς νοιώθει το σώμα της να καταρρέει *«το κεφάλι να εκρήγνυται, την κορυφή του κρανίου να σκίζεται και να σκάει, την αίσθηση του χρόνου και του χώρου να συγχέονται μεταξύ τους»*, όπως λέει η ίδια. Έπειτα έρχεται η αντίσταση στην αλλαγή που επιφέρει αυτή η ακραία συνθήκη που της έχει επιβληθεί. Η ενέργειά της να συγκρατήσει τα λογικά, τις σκέψεις, τα συναισθήματά, την ανθρωπινότητά της. Η παράστασή μας είναι ένα ταξίδι καταβύθισης στον κόσμο των γραμμάτων της Ουλρίκε Μάινχοφ, ενός προσώπου που δοκιμάζει τα όρια της ψυχικής του δύναμης και αντίστασης και που τελικά κραυγάζει για τη Ζωή.

Πες μας δύο λόγια για το ρόλο που υποδύεσαι.

Η Ουλρίκε Μάινχοφ στα παιδικά της χρόνια ζει τη θηριωδία του ναζισμού, στην εφηβεία πολιτικοποιείται, στη συνέχεια γίνεται μαχόμενη δημοσιογράφος ενώ μετά περνά στην παρανομία με τη RAF. Η εμπειρία όλη η μεταπολεμική συγκεντρώνεται στον αγώνα της να μην επαναληφθούν τα εγκλήματα του παρελθόντος. Στην ανάγκη να υπάρξει ένα διαφορετικό παρόν, φέροντας το τραύμα του Β'Π.Π, τις ζωντανές μνήμες των στρατοπέδων συγκέντρωσης, τη δολοφονία εκατομμυρίων ανθρώπων, την διάλυση κάθε ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Στο τέλος φυλακίζεται σε ειδικά κελιά, λευκά και ηχομονωμένα, που στόχο έχουν την σωματική και ψυχική εξόντωση του κρατούμενου. Στις 9 Μάη του 1976, ημέρα επετείου της αντιφασιστικής νίκης, βρίσκεται νεκρή στο κελί της. Η επίσημη εκδοχή ήταν ότι αυτοκτόνησε ενώ στη συνέχεια υποστηρίχθηκε ότι δολοφονήθηκε στο κελί της. Η ίδια λίγες μέρες πριν τον θάνατό της είχε πει στην αδερφή της: *«Μόνο όσο είσαι ζωντανός μπορείς να σταθείς στα πόδια σου και να παλέψεις. Αν μάθεις πως αυτοκτόνησα, να είσαι σίγουρη ότι ήταν φόνος.»*

Πως έγινε η επιλογή του συγκεκριμένου έργου;

Διαβάζοντας τα γράμματά της, συγκλονίζεται κανείς από το μέγεθος τους, από την ποιητικότητά τους, από την ωμότητά τους. Οι λέξεις, οι φθόγγοι, οι σκέψεις που βάζει στο χαρτί δημιουργούν την αίσθηση ενός κόσμου που εκρήγνυται. Είναι απόλυτα, αδιαμφισβήτητα αφού αποτελούν εμπειρία πραγματική.

Η δημιουργική ομάδα της παράστασης αποτελούμενη από τον Σάββα Στρούμπο, τη Φανή Βοβώνη κι εμένα και στην σκηνική εγκατάσταση και τα κοστούμια την Κατερίνα Σωτηρίου, θέλαμε να μεταφέρουμε τους ψυχικούς κραδασμούς της γλώσσας της. Στην παράσταση είμαστε μια ηθοποιός και μια βιολίστρια πάνω σε μια εγκατάσταση λευκή, όπου ενώ υπάρχει η ψευδαίσθηση της ελευθερίας στην κίνηση, παράλληλα είσαι εγκλωβισμένος· καθώς κάθε κίνηση εγγράφεται, χαράσσεται, αφήνει ίχνη.

Τι προκλήσεις αντιμετωπίσατε στο συγκεκριμένο ανέβασμα;

Θέλαμε με τα μέσα της τέχνης να επιχειρήσουμε μια από σκηνής ποιητική μεταφορά των γραμμάτων της. Ο λόγος, η μουσική, το σώμα, ο χώρος να αποκαλύπτουν τις συχνότητες ενός ανθρώπου σε συνθήκες οριακές. Η ταύτιση, η αναπαράσταση ήταν ζητήματα που μας προκάλεσαν να αποφύγουμε.

Ποια ήταν η πρώτη σου επαφή με το θέατρο;

Η πρώτη μου επαφή με το θέατρο ήταν στην εφηβεία, σε έναν ερασιτεχνικό θίασο στη Νέα Φιλαδέλφεια. Θυμάμαι με αγάπη τον δάσκαλό μας που μας μετέδιδε το πάθος και τη γνώση για το θέατρο.

Υπάρχει κάποιος ρόλος που ονειρεύεσαι να ερμηνεύσεις στο μέλλον;

Ονειρεύομαι να ανοίγονται δρόμοι καλλιτεχνικοί που μου επιτρέπουν να ερευνώ, να δοκιμάζω τα όρια μου, να με ερεθίζουν.

Η συνθήκη περισσότερο θέλω να με εμπνέει, η δημιουργική ομάδα, και το θέμα βέβαια. Έπειτα έρχεται και ο ρόλος.

Έχεις κάποια επόμενα επαγγελματικά σχέδια;

Αυτή τη στιγμή είναι η παράσταση που με ενδιαφέρει να ζήσει όσο περισσότερο. Να συνεχίσει για δεύτερη χρονιά, να περιοδεύσουμε..

Παράλληλα είναι μια ιδέα πάνω στην ποίηση της Μάτση Χατζηλαζάρου που με ενδιαφέρει, μια παράσταση για τον έρωτα.